

[Stegger Nielsen.]

den særlige amerikanske jurisdiktion samt ind- og udrejse af områderne m. m. Det bestemmes i artikel X, at bestemmelserne i artikel VII, VIII og IX skal afløses af en kommende overenskomst, vedtaget indenfor Den nordatlantiske Traktats organisation. I de sidste artikler tales der nærmere om amerikansk ejendom — derved forstås man ikke mindst det amerikanske materiel, der er investeret —, og det fastslås, at traktaten fra 1941 ophører med den nye overenskomsts vedtagelse af rigsdagen, når denne vedtagelse er meddelt De Forenede Stater. Tvivsspørgsmål henvises til forhandlinger mellem Danmarks udenrigsminister og den herværende amerikanske ambassadør, og begge lande har efter et passende tidsrum ret til at stille revisionsforslag. Jeg finder som sagt disse artiklers bestemmelser udtømmende og formuleret sådan, at de i det hele dækker hensigten.

Jeg skal da til slut sige, at overenskomsten hviler på gensidig tillid og samvirken om en opgave, hvor fælles interesser mødes, og hensigten er alene den at sikre freden og friheden for de lande, det her drejer sig om. Det er en forsikring for freden og mod krigen, ikke det omvendte, en forsikring skabt af ideologisk forbundne nationer, der værdsætter frihed og folkestyre som høje idealer og menneskerettigheder. Opgaven her var for stor for os alene, og vi har derfor måttet løse den i forståelse med de frie Forenede Stater i Amerika i et naturligt interessefællesskab, men overenskomsten berører — det understreger jeg — ikke på nogen måde Danmarks suverænitet over Grønland.

Spændingen i verden har gennem de senere år klart godtgjort, at det enkelte land ikke kan isolere sig. Der må et fællesskab til mellem de frie, demokratiske, folkestyrede lande og nationer. Et sådant giver den forhåndsstyrke, der tvinger en eventuel angriber til nøjere eftertanke, inden han griber til aggression, og en sådan betryggelse af en fredelig udvikling er netop det, verden mere end nogensinde trænger til. I håbet om, at også denne overenskomst vil tjene dette — jeg gentager: sit eneste formål, skal jeg på mit partis vegne anbefale det høje ting at vedtage forslaget til beslutning vedrørende overenskomsten af 27. april 1951 om forsvaret af Grønland.

Om forslaget vedrørende Danmarks tilslutning til udnævnelsen af en øverstkommanderende for Atlantområdet skal jeg kun sige et par enkelte ting. Det refererer sig til en beslutning, truffet i det nordatlantiske råd i Bruxelles den 18.—19. decem-

ber 1950, hvor oprettelsen af en fælles forsvarsstyrke i Europa vedtoges. Den øverstkommanderendes kommando vil omfatte det område, der henhører under planlægningsgruppen for det nordatlantiske ocean, hvortil Grønland hører, og Danmark er selv repræsenteret i denne gruppe. Danmarks indsats af styrker til dette forsvar vil hovedsagelig, har jeg forstået, dreje sig om enheder fra flåden og luftvåbnet. Den øverstbefalendes stab tæller officerer fra samtlige Atlantpagtlande, altså også Danmark, og i bemærkningerne er der gjort nærmere rede med hensyn til den øverstkommanderendes beføjelser med hensyn til uddannelse af mandskabet, udrustning, træning, øvelser m. v., såvel i fredstid — hvor jeg har forstået af den højtærede udenrigsministers redegørelse for et øjeblik siden at det var af rådgivende karakter — som i krigstid, og den øverstkommanderende er ansvarlig overfor militærkomiteens stående gruppe.

Idet jeg iøvrigt i så henseende henviser til bemærkningerne til forslaget, skal jeg også anbefale dette forslag til det høje tings velvillige behandling.

Foss: Den højtærede udenrigsminister og de to ærede ordførere, der har talt for mig, har anbefalet de to foreliggende forslag på en så udmærket måde, at det ville være ret urimeligt, om jeg ville forsøge på at gøre det bedre, hvad jeg næppe heller kan. Jeg er fuldstændig enig i, at de foreliggende forslag er et led i Atlantpagten, og, som det klart og tydeligt er sagt, ikke mindst af de ærede ordførere, at denne er oprettet for at hindre en ny krig, og dermed er i og for sig for mit partis vedkommende alt sagt. Vi vil formodentlig om lidt fra de følgende ordførere høre andre toner, og man har jo lov til at undre sig. Der var engang, forekommer det mig, da man fra ledende radikal side viste en særlig interesse for internationale forhold og mente sig bedre internationalt orienteret. Desværre viser det sig nu, at når vi skal opnå de praktiske resultater på disse områder, kan vi ikke vente nogen synderlig støtte fra den side. Det er så meget mere uforståeligt, som det her er et spørgsmål om solidaritet mellem de frihedselskende folk. Vi er imidlertid glade for, at man fra anden side slutter op om disse forslag, og jeg kan på mit partis vegne anbefale begge de to foreliggende forslag til vedtagelse i det høje ting.

P. N. Petersen (Røjlø): Den højtærede udenrigsminister omtalte Atlantpagten som